

Pemberton se chápavě usmál. „V kuchyni visí dvoje klíče. A jsou tam i klíčky od auta,“ ujistil ji a předběhl ji s její další otázkou. „Podle všeho jí patří červená Fiesta zaparkovaná o kus dál v ulici.“

Helen se opět zadívala na tělo. „Máme nějaké podezřelé?“

„Prozatím ne. Oznámila to nějaká žena. Z mobilního čísla přivolala i záchranku. Bohužel je nedohledatelné, jedná se o předplacenou kartu. Do telefonu se nijak nepředstavila. Než jsme dorazili na místo činu, už byla pryč.“

„Zvláštní.“ Helen se rozhlédla po místnosti. Tohle neodpovídalo obvyklému profilu vražedkyně. Přestože na ženy každoročně připadala zhruba čtvrtina vražd ve Velké Británii, jejich zločiny většinou nebyly doprovázeny bezdůvodným násilím, kterého se tak často dopouštějí vraždící muži. A zřídka kdy používaly střelné zbraně. Zaměřila se na modřiny na Naomině paži a obličej. „Nějací svědci?“

„Zatím ne. Policisté pořád ještě obcházejí okolní domy, takže se jim snad brzy podaří něco zjistit.“

„Dobře.“ Helen znovu přelétla pohledem po místnosti. Ať už to udělal kdokoli, vypadá to, jako by tudy projel parním válcem, než vypálil dvě kulky. Rozhodně se nechoval diskrétně. „Chybí něco?“

„Nevypadá to tak. Ale něco mi na tom neseď. Obrátil celý dům vzhůru nohama, jako by něco hledal.“

Jako by něco hledal... Televize s plochou obrazovkou a DVD přehrávač stály na svém místě. Herní konzole Wii ležela převrácená na podlaze.

„A co její kabelka?“ napadlo ji.

„Tu jsme našli ve skříni pod schody.“ Pemberton ukázal směrem k chodbě. „Dvacet liber v hotovosti, k tomu pár drobných a kreditní karty, všechno tam bylo.“ Na okamžik zaváhal. „Ale žádný mobilní telefon.“

Takže se nejedná o nepovedené vloupání, pomyslela si Helen. Pachatel hledal něco konkrétního, něco, kvůli čemu byl ochoten vraždit.

Zaujalo ji cosi na podlaze a sehnula se, aby to prozkoumala. Rámeček byl rozbítý a okraj potrháný, ale jednalo se bezpochyby o fotografii oběti. Tytéž ohnivě zářivé vlasy jí z obličejů držely sluneční brýle. Rukou objímala kolem ramen nějakou blondýnku. Obě dívky na sobě měly džíny a zářivě barevné mikiny, na tváři široký úsměv. Oběma by tipovala tak kolem dvaceti. Z fotografie vyzařovalo mládí, vitalita a nekonečné možnosti.

Podívala se zpátky na tělo. „Máme čas smrti?“

„Podle patologa někdy mezi šestou a osmou hodinou, nic bližšího nám momentálně neřekne.“

„On už tady byl?“ Helen šlehla pohledem ke dveřím.

„Zrovna jste se minuli. Doktor Gooding dorazil ve stejnou dobu jako já, někdy kolem osmi čtyřiceti.“

„No to je báječné,“ zakoulela očima. Jejich rajón měli na starosti dva patologové, a právě Gooding nebyl zrovna vyhlášený svou přehnanou pečlivostí. A k tomu navíc nesnášel, když musel sloužit pohotovost. Do rána z něj pravděpodobně nic kloudného nedostanou. Otočila se a zavolala přes celou místnost: „Alane, můžu se tu porozhlédnout?“

Alan Jones, štíhlý muž s ostrými, špičatými rysy a s brýlemi na nose, pověřený dozorem na místě činu, se zrovna skláněl nad kulkou, která uvízla v liště, a pozorně si prohlížel její okolí. Zvedl k Helen pohled. „Jasně, ale šlapejte jen po bílém papíře. Něco už jsme sice nafotili, ale stopy jsou po celém domě. Vypadá to, že tu strávíme několik dní,“ odfrkl si.

„Dobře.“ Spěšně kývla na Pembertona a vypravila se sama chodbou směrem ke kuchyni. Téměř všechny skříňky byly otevřené. Všude kolem se po podlaze válelo rozbíté nádobí, pánve a konzervy s jídlem. Opět se snažila nevnímat jen všudypřítomný